

Poselství Svatého otce Lva XIV. k 63. světovému dni modliteb za povolání

Vnitřní objev Božího daru

Drazí bratři a sestry, nejdražší mladí!

Vedení a chránění Zmrtvýchvstalým Ježíšem slavíme na 4. neděli velikonoční, nazývané „neděle Dobrého pastýře“, 63. světový den modliteb za povolání. Je to milostiplná příležitost ke sdílení úvah o vnitřním rozměru povolání, chápaného jako objev bezplatného Božího daru, který vykvétá v hloubi srdce každého z nás. Vydejme se tedy společně cestou skutečně krásného života, kterou nám Pastýř ukazuje!

Cesta krásy

V Janově evangeliu se Ježíš doslova označuje jako „krásný pastýř“ (ὁ ποιμὴν ὁ καλός) (Jan 10, 11). Tento výraz označuje pastýře dokonalého, autentického a vzorného, neboť je připraven položit život za své ovce, a tak projevuje Boží lásku. Je to Pastýř, který fascinuje: ten, kdo na něj hledí, zjišťuje, že život je skutečně krásný, pokud jej následujeme. K poznání této krásy nestačí tělesné oči nebo estetická kritéria, ale je zapotřebí kontemplance a niternosti. Pouze ten, kdo se zastaví, naslouchá, modlí se a přijímá jeho pohled, může s důvěrou říci: „Důvěřuji mu, s ním může být život skutečně krásný a chci jít cestou této krásy.“ A nejužasnější je, že když se člověk stane jeho učedníkem, stává se sám „krásným“ – jeho krása nás proměňuje. Jak píše teolog Pavel Florenskij, askeze nevytváří člověka „dobrého“, nýbrž člověka „krásného“.¹ Rysem, který odlišuje svaté, je totiž kromě dobroty i zářivá duchovní krása, která vyzařuje z toho, kdo žije v Kristu. Tak se křesťanské povolání odhaluje v celé své hloubce: podílet se na Jeho životě, sdílet Jeho poslání, zářit Jeho vlastní krásou.

Toto vnitřní sdílení života, víry a smyslu prožil také svatý Augustin, který ve třetí knize Vyznání, když vyznává své mladistvé hříchy a chyby, uznává Boha jako „vnitřnějšího než moje nejvnitřnější nitro“.² Nad rámec sebeuvědomění objevuje krásu božského světla, které ho vede tmou. Augustin spatřuje Boží přítomnost v nejniternější části své duše, což znamená, že pochopil a prožil důležitost péče o niternost jako prostor vztahu s Ježíšem, jako cestu k zakoušení Boží krásy a dobroty ve vlastním životě.

Takový vztah se buduje v modlitbě a tichu, a pokud je pěstován, otevírá nás možnosti přijmout a žít dar povolání, který není nikdy vnuceným nebo předem stanoveným schématem, k němuž se prostě připojíme, ale projektem lásky a štěstí. Péče o niternost – právě odtud je naléhavé znovu začít při pastorační povolání i při neustále novém úsilí o evangelizaci.

V tomto duchu vyzývám všechny – rodiny, farnosti, řeholní komunity, biskupy, kněze, jáhny, katechety, vychovatele i věřící laiky –, aby se stále více zasazovali o vytváření příznivého prostředí, v němž by tento dar mohl být přijat, živen, střežen a doprovázen, aby přinášel hojné plody. Pouze pokud naše prostředí budou zářit živou vírou, neustálou modlitbou a bratrským doprovázením, bude moci Boží volání vyklíčit a dozrát a stát se cestou štěstí a spásy pro každého i pro svět. Vydáme-li se na cestu,

¹ „Askeze nevytváří člověka ‚dobrého‘, nýbrž člověka krásného a rozlišovacím znakem svatých není vůbec ‚dobrota‘, která může být přítomna i u lidí tělesných a velmi hříšných, nýbrž duchovní krása, oslepující krása zářící a světlo vyzařující osoby, naprosto nepřístupná hrubému a tělesnému člověku“ (P. Florenskij, *La colonna e il fondamento della verità*, Roma 1974, 140–141).

² Sv. Augustin, *Conf.*, III, 6, 11: CSEL 33, 53.

kterou nám ukazuje Ježíš, krásný Pastýř, naučíme se lépe poznávat sami sebe a zblízka poznávat Boha, který nás povolal.

Vzájemné poznání

„Pán života nás zná a osvěcuje naše srdce svým pohledem lásky.“³ Každé povolání totiž nemůže začít jinak než vědomím a zkušeností Boha, který je Láska (srov. 1 Jan 4, 16); On nás hluboce zná, spočítal vlasy na naší hlavě (srov. Mt 10, 30) a pro každého promyslel jedinečnou cestu svatosti a služby. Toto poznání však musí být vždy vzájemné; jsme zváni poznávat Boha skrze modlitbu, naslouchání Slovu, svátosti, skrze život církve a darování se bratřím a sestrám. Podobně jako mladý Samuel, který v noci, možná nečekaně, uslyšel Hospodinův hlas a naučil se ho rozpoznávat s Eliho pomocí (srov. 1 Sam 3, 1–10), musíme i my vytvářet prostory vnitřního ticha, abychom vytušili, co má Pán v srdci pro naše štěstí. Nejde o abstraktní intelektuální vědomost nebo učené znalosti, ale o osobní setkání, které mění život.⁴ Bůh přebývá v našem srdci. Povolání je intimní dialog s ním, který volá – navzdory někdy ohlušujícímu hluku světa – a zve nás k odpovědi s opravdovou radostí a velkorysostí.

„Noli foras ire, in te ipsum redi, in interiore homine habitat veritas – Nevycházej ven, vrať se do sebe, Pravda přebývá uvnitř člověka.“⁵ Je to znovu svatý Augustin, který nám připomíná, jak důležité je naučit se zastavit a budovat prostory vnitřního ticha, abychom mohli naslouchat hlasu Ježíše Krista.

Drazí mladí, poslouvejte tento hlas! Naslouvejte hlasu Pána, který vás zve k plnému, naplněnému životu, k využití vlastního nadání (srov. Mt 25, 14–30) a k přibití vlastních omezení a slabostí na Kristův slavný kříž. Zastavte se tedy v eucharistické adoraci, vytrvale rozjímejte o Božím slově, abyste jím každý den žili, aktivně a plně se účastněte svátostného a církevního života. Tak poznáte Pána a v intimitě vlastního přátelství objevíte, jak darovat sami sebe na cestě manželství, kněžství, trvalého jáhenství nebo v zasvěceném, řeholním či sekulárním životě. Každé povolání je nesmírným darem pro církev i pro toho, kdo ho s radostí přijímá. Poznat Pána znamená především naučit se důvěřovat Jemu a Jeho prozřetelnosti, kterou každé povolání překypuje.

Důvěra

Z poznání se rodí důvěra, postoj, který je dcerou víry a je nezbytný jak pro přijetí povolání, tak pro vytrvání v něm. Život se totiž projevuje jako neustálé důvěřování a svěřování se Pánu, i když jeho plány převrací ty naše. Pomysleme na svatého Josefa, který se navzdory nečekanému tajemství panenského mateřství svěřuje božskému snu a s poslušným srdcem přijímá Marii i Dítě (srov. Mt 1, 18–25; 2, 13–15). Josef z Nazareta je ikonou naprosté důvěry v Boží záměr: důvěřuje, i když se zdá, že je všude kolem něj temnota a negativita, i když se zdá, že věci jdou opačným směrem, než se předpokládalo. Důvěřuje a svěřuje se, je si jist dobrotou a věrností Páně. „V každé okolnosti svého života dokázal Josef vyslovit své ‚fiat‘, jako Maria při Zvěstování a Ježíš v Getsemanech.“⁶

Jak nás naučilo Jubileum naděje, je třeba pěstovat pevnou a stabilní důvěru v Boží zaslíbení, nikdy nepodléhat zoufalství, překonávat strach a pochybnosti s jistotou, že Zmrtvýchvstálý je Pánem dějin světa i těch našich osobních; On nás neopouští v nejtemnějších hodinách, ale přichází, aby svým

³ Apoštol. list *Una fedeltà che genera futuro – Věrnost, která vytváří budoucnost* (8. prosince 2025), 5.

⁴ Srov. Benedikt XVI., enc. *Deus caritas est* (25. prosince 2005), 1.

⁵ Sv. Augustin, *De vera religione*, XXXIX, 72: CCSL 32, 234.

⁶ František, apoštol. list *Patris corde* (8. prosince 2020), 3.

světlem rozptýlil všechny naše temnoty. A právě díky světlu a síle jeho Ducha můžeme i skrze zkoušky a krize vidět, jak naše povolání dozrává a stále více odráží tutéž krásu toho, který nás povolal – krásu tvořenou věrností a důvěrou navzdory ranám a pádům.

Dozrávání

Povolání totiž není statickým cílem, ale dynamickým procesem dozrávání, kterému napomáhá intimita s Pánem: být s Ježíšem, nechat Ducha Svatého působit v srdcích i v životních situacích a vše znovu interpretovat ve světle přijatého daru znamená růst v povolání.

Jako vinná réva a ratolesti (srov. Jan 15,1–8), tak i celý náš život se musí utvářet v silném a zásadním poutu s Pánem, abychom se skrze zkoušky a nezbytné ořezy stávali stále úplnější odpovědí na jeho volání. „Místy“, kde se nejvíce projevuje Boží vůle a kde zakoušíme jeho nekonečnou lásku, jsou často autentická a bratrská pouta, která jsme schopni během svého života navázat. Jak vzácné je mít kvalitního duchovního průvodce, který doprovází objevování a rozvoj našeho povolání! Jak důležité je rozlišování a ověřování ve světle Ducha Svatého, aby se povolání mohlo uskutečnit v celé své kráse.

Povolání tedy není okamžitým vlastnictvím, něčím „daným“ jednou provždy, ale je to spíše cesta, která se rozvíjí podobně jako lidský život, v němž přijatý dar musí být nejen chráněn, ale i živen každodenním vztahem s Bohem, aby mohl růst a přinášet plody. „To je velmi cenné, protože zasazuje celý náš život do blízkosti Boha, který nás miluje. Umožňuje nám pochopit, že nic není výsledkem nesmyslného chaosu, naopak že všechno se může stát součástí cesty, jež je odpovědí Pánu, který má pro nás všechny úžasný plán.“⁷

Drazí bratři a sestry, nejdražší mladí, povzbuzuji vás, abyste pěstovali svůj osobní vztah s Bohem skrze každodenní modlitbu a rozjímání o Slově. Zastavte se, naslouchejte, svěřte se; tak dar vašeho povolání dozraje, učiní vás šťastnými a přinese hojné plody pro církev i pro svět.

Panna Maria, vzor vnitřního přijetí Božího daru a učitelka naslouchání v modlitbě, necht' vás na této cestě vždy doprovází!

Vatikán, 16. března 2026

LEV XIV., papež

⁷ František, postsynod. apoštol. exhort. *Christus vivit* (25. března 2019), 248.